

Erika Velická

*22. 7. 1992, Praha
velicka.erik@gmail.com
erika.velicka@avu.cz

SÓLOVÉ / DUÁLNÍ VÝSTAVY

- 2025 Jin Jan mezi sloupy a nemrtvým psem (s Marií Štindlovou), Tusculum, Petrohradská kolektiv , Praha, CZ
- 2023 Khora (s Terezou Kalousovou), TIC Galerie Mladých, Brno, CZ
- 2022 Unseal the Untold 2, Galerie Garáž, Zlín, CZ
- 2022 Unseal the Untold, Zaazrak Dorných, Brno, CZ
- 2021 Socha pro Komunitní centrum, H55, Praha, CZ
- 2021 Strange Fruit, AXA Výklady, Praha, CZ
- 2019 thalassa thalassa, City Surfer Office, Praha, CZ
- 2015 Nekrad'z mý cesty bludný kruhy – Galerie Aspik, Praha, CZ

SKUPINOVÉ VÝSTAVY

- 2026 Shelter, Bastion, Praha, CZ
- 2026 Stavba povolena, CAMP, Praha, CZ
- 2026 Bydlet Ústí. Dostupné reality, Galerie Hraničář, Ústí nad Labem, CZ
- 2025 World Heritage Revisited, Donumenta Regensburg, Řezno, DE
- 2025 Oči kůže, Bastion, Praha, CZ
- 2025 M/Other Earth, Viadukt Karlín, Praha, CZ
- 2024 Conversation Between Bear and Wolf, GAMU, Praha, CZ
- 2024 Zlínský salon mladých 2024, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně, Zlín, CZ
- 2024 Young Selection, Prague Art Week, Palác Savarin, Praha, CZ
- 2023 Last Stand, Avoid Floating Gallery, Praha, CZ
- 2023 14th Shanghai Biennale: Cosmos Cinema, PSA, Šanghaj, CN
- 2023 O the Hoe, the Hoe, the Hoe! (with Kateřina Konvalinová) – GAMU, Praha, CZ
- 2023 2S JULIE (s Kateřinou Žák Konvalinovou a THC Luna G), Meetfactory, Praha, CZ
- 2023 Tip of the Tongue (s Terezou Kalousovou), Garage Gallery, Praha, CZ
- 2022 Hunger for Paradise, CLAPTRAP, Antverpy, BE
- 2022 Mezi meziprostory/Between interspaces , Festival m3, Praha, CZ
- 2022 Narovná záda, prorazím strop – Muzeum Slansko, Slaný, CZ
- 2019 Visions – Behark Arkitektura, Bilbao, ES
- 2018 Dolejší – Kaplan – Míča – Spirova – Velická , GKK, Klatovy, CZ
- 2017 Ptal se vítr někoho, GAVU, Praha, CZ

ZAMĚSTNÁNÍ

- 2024–dosud Vedoucí ateliéru Socha 1 (s Davidem Feslem), Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ
- 2023 – 2024 Technická asistentka ateliéru Socha 1, Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ
- 2022 Technická asistentka ateliéru hostujícího umělce, Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ

VZDĚLÁNÍ

- 2021–dosud Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně (Ph.D.), Brno, CZ
- 2013 – 2019 Akademie výtvarných umění v Praze (MgA.), Praha, CZ

STÁŽE A REZIDENCE

- 2026 Hallie Ayres, e–flux, New York, USA
- 2026 České centrum New York, New York, USA
- 2026 Terra Incognita, Galerie současného umění v Opolí, Opolí, PL
- 2025 Maruša Sagadin, Vídeň, AT
- 2024 Donumenta Regensburg, Řezno, DE
- 2019 Petros Moris, Atény, GR
- 2018 Simon Starling, Ateliér hostujícího umělce, Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ

OCENĚNÍ

- 2026 Umění pro hlavní nádraží Mladá Boleslav (s Terezou Kalousovou a Marií Štindlovou), 3. cena, CCEA MOBA, Mladá Boleslav, CZ
- 2021 Náměstí Františka Strašila (s Terezou Kalousovou), ocenění poroty, TRIANGULUM, Praha, CZ
- 2019 Cena Josefa Hlávky pro nejlepší studenty a absolventy, Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových, Praha, CZ
- 2017 Stipendium Bogdana Najdenova za figurální sochu, Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ

BEAU TRAVAIL

2026

INTERVENCE

Kovové stavební vzpěry, broušený nátěr

Centrum architektury a městského plánování (CAMP), Praha, CZ

Když začne rekonstrukce obvykle reprezentativní prostory pokryje netkanka, igelit a vrstva prachu. Lustry i zářivky se vypojí a prostor osvětluje jenom chabé studené světlo halogenu.

X – 5x6

“Mramorovou fontánu ve Vysokém Mýtě zbourali. Nikdo netušil, že jde o umělecké dílo”

Oblouky reliéfů lemujících budovu Pragerových kostek jsou postupně zakreslovány průmětem v negativu do interiéru budovy. Reinterpretace není neobvyklá praxe: umělecká díla, která byla součástí architektury, často během rekonstrukce vezmou za své. (Projděte ochoz.)

Y – 12

Rušné místo je najednou prázdné.

Pozinkované lešenářské trubky v uzlových bodech budovy podpírají strop, spíše aby unesly váhu zamýšlených změn než cokoliv jiného. Vyzábělé kariatidy, reminiscence podpěry a překladu. (Odkrokujte šest metrů mezi sloupky.)

X – počet segmentů v reliéfu

Y – počet vzpěr

Kurátorka: Denisa Václavová

Text: Erika Velická, 2026

Foto: Jan Malý, 2026

NÄHE UND FERNE

2025

INSTALACE

Vápencové bloky, zelený pískovec z hutě při katedrále

Donumenta Regensburg, Řezno, DE

Castra Regina je název antické pevnosti, která vyrostla, aby chránila severní hranici Římské říše. Město s vojenským účelem bylo zbudováno z mohutných kamenných bloků dopravovaných na vorech z lomů výše po proudu, a to na jižním břehu Dunaje naproti ústí řeky Řezné. Čtvercová hradba se otevírala skrze vysoké brány směrem k tehdejšímu přístavu.

V době středověku žilo Řezno, které vyrostlo v půdorysu někdejší pevnosti, čilým obchodním ruchem. Přístavem bylo celé nábreží pod hradbami. Na tržištích bylo k dostání zboží jako dřevěné uhlí, železo, obilí a vápno, ale i koně a v rané fázi středověku také otroci. Lodě musely být proti proudu taženy na lanech kořmo nebo pěšky. Město rostlo a hlavním stavebním materiálem zůstával vápenec z místních lomů, zatímco při stavbě katedrály se ke slovu dostal i levnější a méně kvalitní zelený pískovec z vyšších vrstev lomů, který rychleji degradoval.

S průmyslovou revolucí se přístav začal pomalu přesouvat ze své tradiční výspy v centru města více na okraj, kde na začátku 20. století vznikla přelomová moderní sýpka Stadtlagerhaus s několika patry pro uskladnění pšenice a systémem deratizace plynem. V okolí nových doků vyrostly ulice ne nepodobné těm z knihy Na plechárně od Johna Steinbecka, s množstvím motelů pro řidiče tiráků a lodí, překladních hal, veřejných domů, sběrů, oceláren, kamenictví, ale i mešit. Ulice, kde veřejným prostorem je jen vodní hladina a parkoviště před supermarketem.

Kamenný amfiteátr, polouzavřená struktura, měl nejdřív vyrůst přímo v prostoru doků jako místo k setkání. Následně se koncept přesunul na opuštěný industriální cíp na soutoku Řezné a průmyslového kanálu Dunaje. Vedle uschlého kmene sklánějícího se nad vodní hladinou. Na asfaltovou plochu osvětlenou podivně zcizujícím světlem zářivky, do sousedství parkoviště pro nákladáky.

Nakonec dostal prominentní místo, blíže centru, ke kterému se struktura otáčí zády tak, jako se hradby historického města otáčejí zády k externalizované aortě doků a překladišť. Kamenné bloky z místního kamenictví a jeden historický přímo z Dombauhütte dostaly zázemí na kamenných kostkách, schody vedle schodů. Pohled na vzdálené špičky jeřábů nakládajících lodě, vzdalující se původnímu záměru obnovit skrze materiál historickou spojnici mezi centrem a přístavem.

Dvojice blízkosti a dálky prochází německým myšlením 20. století jako vztah, který nelze měřit metry. Georg Simmel v eseji o cizinci (1908) popisuje postavu, která je ve společenství fyzicky přítomná, a přesto mu zůstává vzdálená; blízkost a dálka se v ní nevyklučují, ale podmiňují. Martin Heidegger v přednášce Věc (1950) upozorňuje, že moderní technika sice smazává vzdálenosti, ale skutečnou blízkost nepřináší: to, co je dosažitelné, ještě není blízké. Blízkost tu není vlastností polohy, ale způsobem, jakým se k místům a věcem vztahujeme.

Kurátorka: Regina Hellwig-Schmid

Text: Erika Velická, 2026

Foto: Stefan Effenhauser, 2025

CONVER- SATION BETWEEN BEAR AND WOLF

S COMUNITE FRESCA

2024

INSTALACE

Beton, freska

Galerie Akademie múzických umění v Praze (GAMU), Praha, CZ

Once I dug a small hole in the ground,
stuck one leg in, right up to the knee,
and stayed like that for fourteen days and nights.
I neither ate or drunk, grew thin,
and yet my leg did not take root.
Alas! I didn't turn into the plant.

(Nikolay Zabolotsky, The Mad Wolf, 1931)

Conversation between Bear and Wolf: Jan Boháč, Comunita Fresca, Erika Velická, kolektiv Markéta Wagnerová, Anna Tesařová a Televize Estráda

Zastřešujícím leitmotivem výstavy se stala báseň avantgardního spisovatele Nikolaya Zabolotského The Mad Wolf, kterou do výstavy přináší sochařská instalace Eriky Velické. Postava šíleného vlka přitom zosobňuje melancholii z nemožnosti dosažení utopického světa bez vzájemného vykořisťování a vytěžování přírodních zdrojů, idejí, které se jako bumerang do umění vrátily kromě jiného ve formě emoromantismu a posthumanismu. I když díla ve výstavě pracují s podobnými tématy, zdroji a především emocemi, nejedná se o typickou reprezentaci těchto trendů. Mnohem hlouběji se noří do symbolismu, mytologií, alternativní spirituality, imaginativnosti až určité formy lyrického ekologického a sociálního aktivismu, přičemž si uvědomují celou šíři komplexity svých východisek. Upřímnou nejistotu, rozporuplnost i strach přitom přiznávají prostřednictvím antropomorfizovaných postav tušených nebo vyslovených příběhů: vlka a medvěda, lesních strašidel nebo rostlin a stromů. Blízký vztah k literatuře a textu, psaní nebo transfer literárních předloh a různých narativů do jiných forem je přitom také jedním ze společných znaků pracovních metod autorek a autorů a děl zastoupených na výstavě.

Kurátorka: Ivana Hrončeková

Text: Ivana Hrončeková, 2024

Foto: Jakub Podlesný, 2024

222.3

2023

SOCHA

Beton, železo

14. šanghajské bienále, Power Station of Art (PSA), Šanghaj, CN

222.3 je konstruktivistický kužel, který stojí strmě na tenkých kovových nohách. Vycházeje z autorčiny fascinace kosmistickou filosofií, představuje kužel středobod sochařského tablea, jež vypráví příběh unavené kosmonautky snící o solárně poháněném portálu, který ji přenese pryč. Podobně jako protagonista díla *The Man who Flew into Space from his Apartment* (1988) Ilji a Emilie Kabakovových hledá i Veliké postava únik před tlaky současného života prostřednictvím fantazie o cestování vesmírem.

Dílo obrací feministickou perspektivu na kosmistickou tradici, dosud ovládanou muži. Jak by se proměnila společenská role a postavení žen, kdyby dosažení nesmrtelnosti zároveň odstranilo potřebu reprodukce? Znamenal by zánik mateřství ženskou emancipaci, nebo naopak podkopal hodnoty péče, na nichž společnost stojí? Mohla by existovat láska bez smrti?

Kurátoři: Anton Vidokle, Hallie Ayres, Lucas Brasiskis, Ben Eastham

Text: Ben Eastham, 2023

KHORA

S TEREZOU KALOUSOVOU

2023

INSTALACE

Beton, dřevo, keramická hlína, železo, písek, sádra, polystyren, barva

TIC, Galerie mladých, BRNO, CZ

sssss

můžu tě vyléčit

když se mnou půjdeš na temná místa, kam se nechodí

když nebudeš

jsi tu jen já a ty (a všichni, co kdy byli)

[horko]

[cikády]

Místo jinakosti, prázdnoty, utváření, potenciality smyslově vnímatelné materiality. Khora se ve výstavě Terezy Kalousové a Eriky Velické vynořuje v podobě znaku odkazujícího k architektuře řeckých chrámů a divadel zafoukaných pískem a zarostlých křovím. Autorky ustanovily vytržené místo, vznášející se v mezeře, kterou galerie v centru města, už sama o sobě, může být. Vytvořily prostor pro kontemplaci, nečinnost a snění nad léčením a znaky i sdílením prázdnoty.

Platónem vymezený pojem khora si Kalousová a Velická v duchu poststrukturalistických myslitelů přivlastňují a revidují ho. Khora (stejně jako děloha, matka či jednoduše žena) v jejich čtení není nečistým třetím druhem nutným pro uskutečňování rozumu, ale plodnou, tajuplnou, tvořivou silou.

Místo na hraně veškeré hmoty, ticho, které je podmínkou pro utváření nebo transformaci. Meziprostor, bez jehož stálosti není vznikání ani léčení možné.

jsem

na vrcholku hory

vítr fouká

vlasý se mi točí kolem hlavy

nevidím

citím

citím chlad na tvářích

větrný vír, jehož jsem středem

písek v očích

měkkou zemi

a pár kamínků pod chodidly

jsem vrcholek hory levitující nad krajinou

krajina

chrám

místo, co není

má mnoho jmen

někdy se mění v poušť

jindy ne

[cikády]

Na poloostrově spojeném s pevninou jen úzkým bahnitým pásem pokrytým tenkou vrstvou soli. Obláčky vlny zachycené na trnech a vyválená hnízda pod pokroucenými větvemi nízkých dřevin připomínají přítomnost ovcí v nejasnou dobu. Horký vzduch se sem tam rozechvěje mávnutím křídel hmyzu, jindy občerstvujícím závanem od moře. Každý krok způsobí pohyb kobylek a praskání vyschlých travin.

Sejdeme se v troskách Asklépiova chrámu a zkusíme být potichu. Pak, po chvíli prosívání písku mezi prsty, možná budeme mluvit. Ozvěny hlasů otců se s těmi našimi budou ještě chvíli proplétat. Po čase se je naučíme rozeznávat a uslyšíme hlasy chův, matek, zvířat, všech jiných, i svoje vlastní.

[cikády]

Kurátorka: Marie Štindlová

Text: Marie Štindlová, 2023

Foto: Polina Davydenko, 2023

THE HOUSE

2022

INSTALACE

Beton, dřevo, železo

CLAPTRAP, Antverpy, BE

Součást výstavy Hunger for Paradise: Nora Aurrekoetxea, Antonia Brown, Pin Hui Chen, Jonas Dehnen, Tom Hallet, Azuli Peeters, Erika Velická

„Ne začátek, ne konec.“ Celé to začalo tím, že uviděl obraz se třemi ženami sbírajícími věci. Snadné si ho představit, jak stojí s rukama za zády, v dobře střiženém kabátě, a dívá se. Později zmínil, že přemýšlel o nutnosti; proč sbíraly zbytky na sklizeném poli? Byl to hlad, potřeba, nebo potěšení? Zůstali jen paběrkující.

Kurátor: Leo Alessandro Lopez

Text: Céline Mathieu, 2022

Foto: Silvia Cappellari, 2022

UNSEAL THE UNTOLD 2

2022
SOCHAŘSKÁ INSTALACE
Beton, kámen, hlína
GAG, Zlín, CZ

Erika Velická se svými sochami většinou nezachází jako s jednotlivými díly, ale jako komplexními prostředím. Vytváří scény, kde význam nesou gesta a vzezření postav, stejně jako vztahy, které mezi všemi aktéry a jejich prostředím vznikají. V robustních materiálech jako beton, kov nebo hlína konzervuje, se všemi jejich jemnostmi, vnitřní stavy, konflikty i pozorování ostatních. Křehkost psích postav jde až na hranu možností materiálu, podlomí se tenká noha? Nebo ne? Postavy žen, nebo psů, se napříč autorčiným portfoliem opakují v odlišných konstalacích spolu s různými druhy úkrytů: posed, odlaždičková bouda s ohništěm, fragment vesmírné lodi, jeskyně, nebo, v případě této výstavy, zákoutí, zbytek zdi, plotu nebo pastevecké boudy kdesi ve vyprahlé jižanské krajině. Architektura je v pracích Eriky Velické vymezením scény, lokalizací, stejně jako akcentem okolní prázdnoty.

Výstava Unseal The Untold 2 navazuje na předcházející výstavu stejného názvu v Brněnské galerii Zaazrak Dornych. V obou případech je hlavní protagonistkou fena, prehistorická průvodkyně lidských bytostí na jejich pouti světem. Zde jí potkáváme samu za sebe. Vlčice v první kapitole ještě obranářsky stojí před vstupem do hlubin jeskyně. V pokračování ve zlínské Garáži se psice se svou společnicí již vydává do otevřené krajiny. Tam k odpočinku uléhají do závětrí zidky a vzájemně se hlídají při spánku. Tehdy se vydávají na tu nakonec nejodvážnější cestu na kterou se místo agrese vybavují důvěrou. Stejně jako se za víčky psice vyjevují obrazy, může se výstava, díky fotobuňce, přizračně vynořit před nicnetušícím nočním chodcem mijejícím průhlednou čelní stěnu galerie Garáž. Otisk v paměti, přelud si každý (po ránu) vyloží sám.

Kurátor: Vojtěch Skácel
Text: Marie Štindlová, 2022
Foto: Šimon Kadlčák, 2022

NÁDRAŽÍ JAKO OSA SVĚTA

2022

VENKOVNÍ SOCHAŘSKÁ INSTALACE

Dřevo, jíl, sláma, skelná vata, železo, beton, pěna, rákos

Festival m3, Praha, CZ

Jako teenager jsem často hledala místo ve městě, kde by mě nikdo chvíli neviděl. Pro festival m3 2022, který byl věnován tématu železnice, jsem vytvořila takový úkryt v neurčitěm prostoru uprostřed města. Tento kousek území se nachází na hranici železničního uzlu, ostrůvku bytových domů obehnaných tramvajovou smyčkou, zarostlé demolice, moderních ateliérů a rozestavěného mrakodrapu. Prostor sdílají strojvedoucí postávající u odstavených vlakových souprav, náhodní kolemjdoucí využívající nedaleké křoviny, pejskaři a skupina středoškoláků, trávící volné hodiny na gauči u železniční tratě.

Navzdory své výšce se nenápadná socha začlenila do prostředí. Splýnula jak s únikovým schodištěm bytového domu, tak s železničními trakčními stožáry. Uvnitř technické konstrukce hnízdil třímetrový stalaktit, který dohnal tehdejší trend získávání magické ochranné energie z kamenů do extrému. Při bližším pohledu se pod tímto neviditelným monumentem skrývala druhá část sochy: dřevěný přístřešek, zateplený silnou vrstvou skelné vaty a hutnou masou hlíny. Jeho podoba byla ovlivněna fascinací jednoduchými survivalistickými obydlími, ale také graffiti kulturou úzce spojenou se železnicí, jejíž „bubblegamové“ obrysy se objevily i na povrchu sochy. Uvnitř se nacházela jednoduchá nízká lavice, která mohla posloužit i jako polštář pro nouzové přespání, ornamentální stropní dekorace odkazující na vzdušnost historických staveb a lžice na řetízku evokující solidaritu a magii pražského předměstí z Golema Gustava Meyrinka.

Socha, která do své formy absorbovala charakter okolní čtvrti, byla zpočátku pro místní matoucí. Jeden muž bez domova pohrozil že stavbu zakáže s odvoláním na imaginární státní odbor ekologie; studující přišli zjistit, o co jde, a když se dozvěděli, že jde o prostor, kde si jeden může v klidu popovídat s kamarádem – kamarádkou, spokojeně pokývali hlavami a uznali, že je to vlastně socha obřího „blunta“. Jak se v dočasném přístřešku střídali různí uživatelé a postupně podléhal zkáze, rozpoutal se přehřátá politická diskuse mezi obyvateli bytů a obyvateli křovin, kteří tím dočasně získali kontaktní zónu, místo setkání.

Kurátorky: Iva Mladičová, Dagmar Šubrtová

Text: Erika Velická, 2023

Foto: Jan Rasch, 2022

UNSEAL THE UNTOLD

2022

SOCHAŘSKÁ INSTALACE

Beton, dřevo, sádra, pěna, tkanina, látka

Zaazrak|Dornych, Brno, CZ

Erika Velická využila vnitřní prostor Zaazrak|Dornych jako svého druhu kazetu, do které vložila vnitřek další. Přesvědčivá imitace přírody, příznačně vystavená ve městě obklopeném Moravským krasem, formálně odkazuje k tradicím grott, které si šlechta pro pobavení stavěla na svých pozemcích. Obsahově však míří hlouběji, respektive ještě víc dovnitř, a my bychom se tak – odvážíme-li se projít kolem hlídače a vstoupit – pomyslně měli nacházet v místě, symbolizujícím naše nejniternější pocity, přání, vzpomínky, obavy i strachy. Přestože jako potenciálně hrozivé většinou vnímáme spíš věci venku, je to právě konfrontace s našimi nejvnitřnějšími obsahy, co bývá nejnáročnější, někdy bolestivé a vyžaduje nejvíc odvahy.

Nevyřčenou pointou otázky Petera Russella je nepopiratelný fakt, že jak hmotný a energetický vesmír “okolo nás”, tak těžko vysvětlitelný, komplikovaný vesmír naší mysli “uvnitř”, jsou obě vytvořené stejnou hvězdnou substancí, stejnými základními prvky a jsou tedy různými projevy téhož. Rozdělovat je a posuzovat jako různé jevy samozřejmě má vnitřní logiku, do velké míry jde však jen o záležitost volby. Uvažování nad tím, spojené s představováním si nedožrých dalek, temných hloubek a veškeré podivnosti a nepochopitelnosti ať už mysli nebo vesmíru, způsobuje závrať podobnou té, jakou můžeme pocítit, když se nakláníme nad okraj propasti Macochy.

Curator: Šimon Kadlčák

Text: Šimon Kadlčák, 2022

Photo: Šimon Kadlčák, 2022

STRANGE FRUIT

2021

INSTALACE

Beton, dřevo agáve, kůže, ytong, dřevo, železo, papír, látka

Výklady AXA, Praha, CZ

Objekty v jednotlivých výlohách výstavního prostoru zastupují obrazové výjevy vynořující se z paměti do přítomnosti – fragmenty emocionálně silného životního příběhu. Zpětně se stále znovu a znovu hlásící o pozornost – ke zvědomění, zobrazení, zhmotnění. Strukturální reliéfní plocha o absenci zázemí, o pocitu propadání. Surrealisticky laděný objekt z uschlého kmene a listů agáve se symbolem pasivity oběti. Objekt vytvořený z nalezené reálné zvířecí kůže, původně ale zpracované a distribuované řetězcem IKEA. Železná bortící se mříž jako pomyslná záchrana před únikem ze světa křehké bezbrannosti. Tíže nočního bdění. Distorze prostoru, jehož strop padá, současně ztělesňující nesourodost celku sestaveného z rozdílných světů, charakterizovaného prolomeným středem. Výjevy za skly symbolizují vidění a vnímání skutečného prostoru jako projekci prostoru imaginárního – plného úzkosti, pocitu osamění, nesmiřitelnosti s předstíráním zdánlivé funkčnosti mezilidských vztahů. „Southern trees bear a strange fruit/ Blood on the leaves and blood at the root...” (Abel Meeropol, 1936).

Kurátorka: Iva Mladičová

Text: Iva Mladičová, 2021

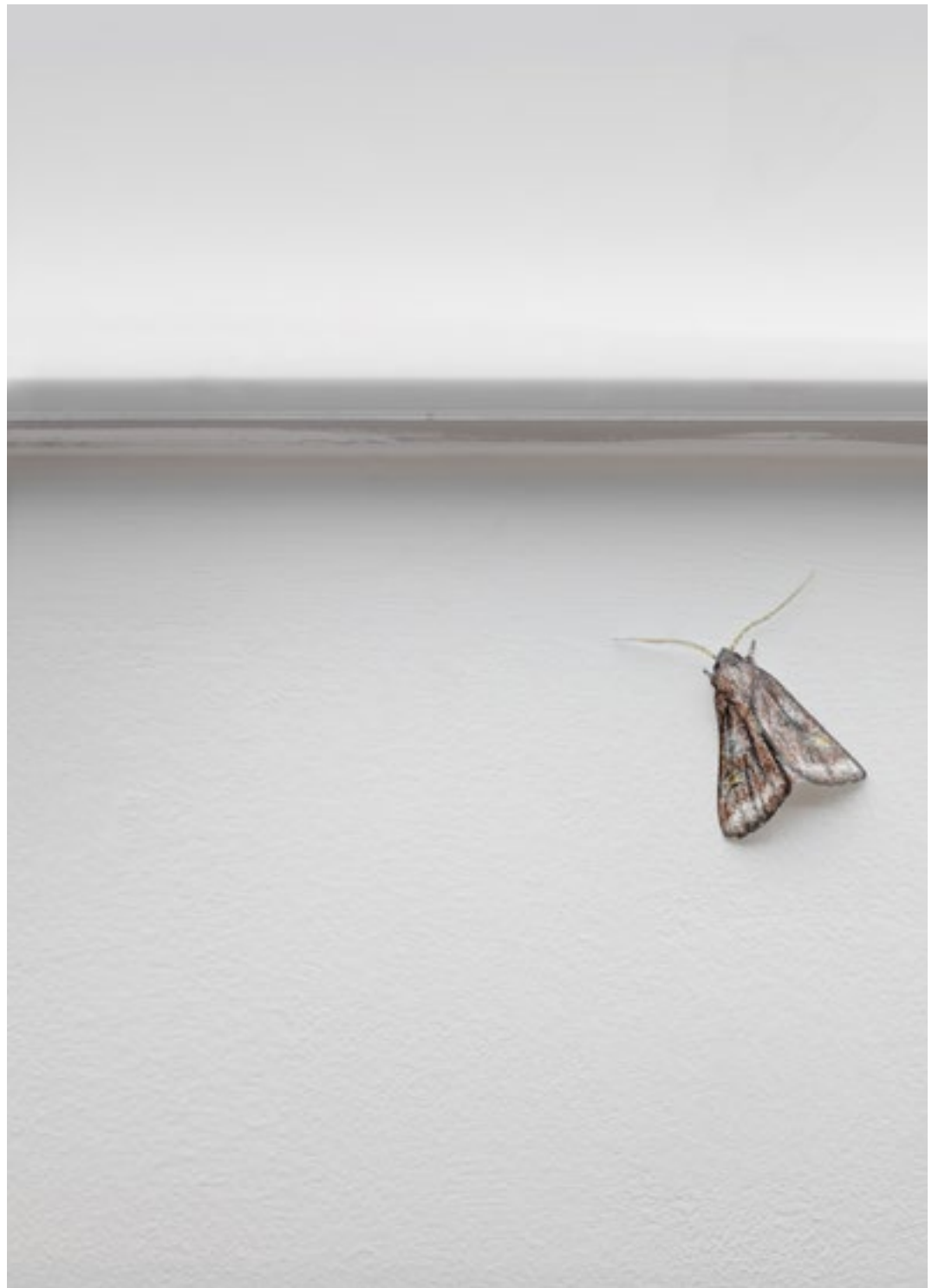
Foto: Martin Polák, 2021

Výklady AXA

ERIKA VELICKÁ – STRANGE FRUIT
23. 9. – 2. 1. 2022

THALASSA THALASSA

2019

SOCHAŘSKÁ INSTALACE

Beton, dřevo, skelná vata, sanitární dlaždice

City Surfer Office, Praha, CZ

~ Θάλασσα Θάλασσα ~

Práce Eriky Velické mi vždy připomene něco velkorysého, útulného a prázdného zároveň. V jejích instalacích, které jsou spíše scénami z vnitřního života, se dá zažít mrazivý pocit intimity. Erika pracuje s figurou ženského těla a její přirozenou proměnou. Její postavy neukazují jen fyzickou krásu, ale odhalují i vnitřní pochody a myšlenky, které dokreslují architektura a objekty.

Ve výstavě „thalassa thalassa“ pracuje s tématem dívčí puberty, překročením hranice mezi dětstvím a dospělostí, kdy domov přestává představovat náruč rodičů, dům nebo dokonce vlastní tělo. Pocit domova je vyštván někam ven, do větru, vlnobití a mlhy. „thalassa thalassa“ zní jako zaklínadlo, po jehož vyslovení projdeme bránou do jiného světa, kde věci ztrácí pevnou podobu. Vydáváme se na pouť za znovunalezením domova, který už není konkrétním místem, ale spíš pocitem klidu, vyrovnanosti a jistoty.

Kurátorka: Adéla Brož

Text: Adéla Brož, 2019

Foto: Zuzana–Markéta Macková, 2019

222.3

2019

SOCHAŘSKÁ INSTALACE

Beton, železo, dřevo, pěna, papír, látka, sádra

Ilustrace a grafický design: Marie Štindlová a Terezie Štindlová

Kostým: Mars Industries

Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ

Nesourodá směs témat a inspirací počínaje barokem, ruským kosmizmem, Ilyou Kabakovem společně s úvahami o znásilnění, současností a minulostí politické levice a v neposlední řadě ketaminové psychedelii by se však jistě rozpadla bez dominantního média, které v tuto chvíli zůstává medium sochy společně s jednotícím materiálem a barevností. Erika Velická tak dokáže ze své klasické sochařské průpravy vytěžit maximum a to mimo jiné díky překonání falešné, přesto značně rozšířené dichotomie mezi takzvaně „tradičními“ a „novými“ tvůrčími postupy v umění. Přes jasné těžiště v soše se autorka suverénně pohybuje na mediálně i konceptuálně rozšířeném poli současného umění.

Text: Pavel Sterec, 2019

Foto: Daniela Junášková, Rudolf Skopec, Vladimír Turner, 2019

THE DOGS

2017 – 2019

SOCHY

Beton, dřevo, sádra

Akademie výtvarných umění v Praze, Praha, CZ

Tvorba Eriky Velické nás svádí ke hledání intimních a poetických příběhů, mystických rituálů, dětských vzpomínek. Projevuje se v ní upřímná až nutkává snaha umělkyně přenášet osobní prožitky. I díky tomu dokáže diváka do díla vtáhnout, podnítit jeho fantazii. Podstatné je ovšem rovněž její zacházení s metaforou, stejně jako syrovost skrytá pod vši jemností provedení. Zajímavá je totiž právě tato komplexnost, kterou Velická v dílech tematizuje: co je křehké, může být zároveň brutální; soukromé může být sdílené a kolektivní; i v domáckém může být něco divokého, nespoutaného... Tuto ambivalentnost dále formálně podtrhuje kombinací doslovných a symbolických prvků, pohybující se tak mezi latencí a přímočarostí.

Motiv psa se v Eričině práci objevuje dlouhodobě a jako by neplánovaně. Během let nabyl různých podob, forem a charakterů. Psy tak můžeme vnímat jako deník umělciných emocí. Někteří jsou kroužící, plížící nebo číhající, jiní připomínají spíše pohozenou kůži. Pes je nejen sám hrdinou díla, ale současně i lidským alter egem, personifikací touhy utéct z přisouzené role.

Text: Kristýna Pelliconi, 2021

Foto: Daniela Junášková, 2019

